

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La veritable llibertat

Avui continuem la reflexió sobre l'acompanyament personal dels processos de creixement de les persones de la mà del papa Francesc. El primer pilar, tal com reflexionàvem la setmana passada, és tenir una mirada propera que porti a contemplar, commoure's i aturar-nos davant l'altre; una mirada plena de compassió que infongui alè per a madurar en la vida cristiana. Avui ens referirem al segon pilar, al fet que «l'acompanyament espiritual ha de portar cada vegada més a Déu, en qui podem atènyer la veritable llibertat» a través «d'una peregrinació amb Crist cap al Pare» (EG 170).

L'acompanyament espiritual consisteix en ajudar una persona en el procés de conèixer-se a si mateixa, d'acceptar-se i de deixar de banda qualsevol tipus d'egocentrisme; en ajudar-la a establir una bona relació amb els altres, a ser conscient de la interdependència, i que ha de viure en relació, en obertura, en comunió amb els altres; consisteix en acompanyar les persones en el seu procés de creixement i maduració des de la llibertat i la responsabilitat, en la recerca, el descobriment i el seguiment de la voluntat de Déu, i en el compromís de servei a Déu i als altres. El qui acompanya també es troba en camí, és un company que ajuda a discernir la voluntat de Déu i que cerca la voluntat de Déu en la pròpia vida.

A la Història de la Salvació descobrim com Déu acompanya la família humana. Recordem l'aliança que va establir amb Noè després del diluvi, la que sege-

lla amb el patriarca Abraham a la muntanya de Moriàh, i sobretot, la que estableix amb Moisès a la muntanya del Sinaí. El poble d'Israel també experimenta l'acompanyament de Déu a través de la paraula dels profetes. El salm 22 expressa de manera particular la confiança en Déu que acompanya i defensa: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos; em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom. Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta» (1-4).

De fet, Jesucrist és el mestre de l'acompanyament. Els evangelis ens n'ofereixen molts exemples. El relat de l'encontre amb els deixebles d'Emaús (Lc 24,13-35) és emblemàtic i conté els passos de l'art d'acompanyar. Jesús s'acosta, es posa a caminar amb ells, inicia el diàleg amb una pregunta; ells responen relatant el que ha ocorregut els darrers dies a Jerusalem, manifestant les seves expectatives d'abans i els sentiments que experimentaven ara, mentre Jesús els escolta amb atenció; és aleshores quan els respon àmpliament i els explica tot el que es referia a Ell en les Escriptures. Després farà com si seguís més enllà, però atenent el seu prec continuarà acompanyant-los. I aleshores, en prendre el pa, beneir-lo, partir-lo i distribuir-lo el reconeixeran, i tornaran a Jerusalem per a donar testimoni del seu encontre amb el Ressuscitat.

L'acompanyament espiritual propicia l'experiència de trobament amb Crist, i de la seva mà es converteix en pelegrinatge vers el Pare, amb la força i la llum de l'Esperit Sant. La finalitat de l'acompanyament és, per damunt de tot, ajudar la persona a descobrir el projecte de Déu sobre ella, ajudar-la en el seu camí d'encontre amb Ell, en el seu camí de maduració humana i cristiana, en el seu camí de santificació, del ple desenvolupament de la seva realitat de filla de Déu, de perfecció cristiana com a plenitud en Crist. Aquest camí porta cap a una vida plena i feliç. Aquest és el camí per arribar a la veritable llibertat.

ENTREVISTA

Ajudar-nos a ajudar

FRANCESC LLONCH

Després que Francesc Llonch acabés la seva etapa laboral, el bisbe Josep Àngel Saiz li va demanar que assumís la direcció de Càritas Diocesana de Terrassa (www.caritasdtr.org), responsabilitat que va acceptar «sense dubtar-ho». A casa seva coneixen bé el treball de l'entitat: la seva dona n'és voluntària des de fa 12 anys. Aquest mes compleix el primer any en el càrrec.

Com valora la situació actual?

Amb les dades de la memòria de 2019 i l'informe FOESSA hem vist com la crisi de 2008 va deixar tot un conjunt de la població en situació d'exclusió severa, que ara també està patint les pitjors conseqüències del coronavirus, juntament amb moltes famílies que mai no havien necessitat ajuda i que ara es veuen obligades a venir a Càritas. Ara bé, cal agrair la col·laboració solidària de la societat catalana perquè voluntaris, socis i donants, particulars i empreses ens estan ajudant molt.

Què li cal a la persona que acudeix a Càritas?

D'entrada, tota persona necessita ser acollida per algú que l'escolti amb respecte, empatia i esperança; que l'acompanyi i que l'ajudi a veure quines opcions hi ha. Les necessitats que tenen són majoritàriament d'aliments i recursos per poder pagar les despeses de la llar. Per això, Càritas necessita sobretot diners, per vetllar per la salut de les persones i, en molts casos, evitar desnonaments que agreugen la seva situació.

Què ha de canviar perquè la situació millori?

Les ajudes, tant alimentàries com per a la llar, són una solució puntual a una necessitat, però des de Càritas acompanyem les persones perquè puguin realitzar el seu itinerari que culmini amb la inserció plena a la societat, amb un treball digne, estable i que els permeti viure de forma autònoma. Però, per fer-ho, necessitem la corresponsabilitat de tothom per ajudar-nos a ajudar.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

No fos cas que ningú no hagués pregat per ells

Un dia d'excursió en temps d'estiu, quan jo era adolescent, passant davant d'un petit i recollit cementiri, a la sortida d'un poble de muntanya, el senyor rector de la meua parròquia, que ens acompanyava, ens convidà a resar un parenostre. Motivà la invitació dient-nos que sempre és bo de resar un parenostre pels difunts i, a la porta d'un cementiri, fer-ho especialment per aquells difunts als quals ningú ha encomanat mai en la pregària. L'ensenyament del senyor rector, pel qual jo sentia un gran afecte, ha restat sempre en mi i he procurat seguir-lo, ampliant-lo als difunts dels cotxes funeraris que veig passar, amb més freqüència que no pas visito cementiris petits i recollits.

Durant els mesos de confinament, moltes persones m'han comentat que han procurat encomanar familiars, amics i persones conegudes traspasades amb un parenostre, resat en la intimitat personal o familiar, davant la impossibilitat d'acompanyar-les presencialment en el moment del traspàs o del comiat. La pèrdua de persones estimades, en ocasions molt properes, assumir els sentiments d'absència i de presen-

cia, necessita el seu dol des de la fe. «Judes pensava, a més, que els qui han mort piadosament tenen reservada una magnífica recompensa. Pensament sant i piados! Per això va fer el sacrifici d'expiació pels morts, perquè fossin alliberats del pecat» (2Ma 12,45).

És bo, doncs, de fomentar el record dels difunts, pregant per ells i demanant que intercedeixin per nosaltres des de la proximitat de Déu. Fer-los presents en la pregària davant del Senyor. Donar vida a la comunió dels sants que a tots ens aplega. Honorar la memòria dels qui ens han deixat, oferint pregàries i el sacrifici de l'Eucaristia perquè arribin a la plenitud en Déu. Manifestar el desig que els qui han mort en Crist arribin a gaudir de la llum i de la pau per sempre, en la fe i l'esperança de la resurrecció. «Tal com diu l'Esclat: T'he fet pare d'una multitud de pobles; i ho és davant de Déu, en qui va creure: el Déu que fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia» (Rm 4,17).

I sempre que convingui, resar un parenostre pels difunts perquè, com deia el senyor rector, «no fos cas que ningú no hagués pregat per ells».

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Tres nuevas invocaciones en las Letanías

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando nos encontrábamos en el punto más álgido de la pandemia por el coronavirus, el Papa nos escribió a todos los fieles. Se iniciaba el mes de mayo y nos invitaba a dirigirnos a nuestra Madre María. Repetidas, bellas, tiernas y profundas palabras de hijos necesitados dirigidas a su Madre.

En el trasfondo del texto se distinguían unas ideas marianas que el Papa, desde la pasada fiesta del Corazón de María, ha incluido como invocaciones en la Letanía Lauretana. Letanías con las que tradicionalmente finalizamos el rezo del Rosario.

La invocación *Madre de misericordia*, insertada por san Juan Pablo II, ahora sigue a la de *Madre de la Iglesia*; es como si la advocación a la misericordia hubiera pasado de ser al-

go accidental a algo que pertenece a la esencia de la Madre.

Se han añadido además las alabanzas y súplicas de *Madre de la esperanza*, después de *Madre de la divina gracia*, y la de *Consuelo de los migrantes*, tras la de *Refugio de los pecadores*.

Madre de la esperanza, «que volvamos a encontrar un horizonte de esperanza y de paz».

Consuelo de los migrantes, que a través de ellos y de los más vulnerables, sepamos leer en el hoy una llamada a la conversión. «Salgamos en ayuda de las numerosas formas de pobreza y situaciones de miseria.»

Madre, guía de nuestro Camino, estrella de nuestros mares, sé para nosotros misericordia, esperanza y consuelo.

Lectures de la missa diària i santoral

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]

Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers. Sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]

Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]

Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]

Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]

Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Sv 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé: 13,24-30)]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moia.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / aplanant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepra, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23)
(Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assequé vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assequé. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrar, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti».

Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá, sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo».

Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos: Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará. Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto. Y no solo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filial, la redención de nuestro cuerpo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23)
(Versión abreviada)

Aquell dia, sortí Jesús de casa i se sentó junt al mar. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una, ciento; otra, sesenta; otra, treinta. El que tenga oídos, que oiga».

El sembrador
va sortir a sembrar**JORDI LATORRE, SDB**

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangeli ens proposa la primera part del capítol 13 de Mateu, dedicat tot ell a l'anunci del Regne de Déu per mitjà d'unes paràboles que Jesús va desgranant per mostrar-nos el misteri d'aquest regne que creix entre nosaltres.

Avui escoltem la paràbola inicial, la del sembrador que llança la seva llavor generosament, sobre el seu camp i els terrenys del voltant: i així, una part cau al camp, una part al camí, una part al pedregar, i una altra part sobre esbarzers. Ens sorprèn la generositat i despreocupació del sembrador ja que, ordinàriament, els camperols administren avarament la llavor de què disposen i miren bé on l'escampen, per tal d'aprofitar-la al màxim.

Però Jesús ens està parlant de Déu, que és summament generós amb la seva paraula i l'escampa per tot el món, sense importar-li sobre quin tipus de terreny cau. I és que la paraula de Déu va dirigida a tots, perquè cadascú doni el fruit que li correspon, o el que està disposat a donar. Déu sap que, poc o molt, la seva paraula donarà fruit en el camp del món: el cent, el seixanta o el trenta per cent. Poc o molt, el resultat val la pena.

Cada dia, la llavor de la paraula de Déu cau al camp del nostre cor. Ens toca a nosaltres veure si estem donant tot el fruit que podem donar.

A continuació, Jesús ens sorprèn amb una reflexió presa, en part, del profeta Isaïes. Ell va tenir experiència de fracàs en la predicació de la seva profecia: uns pocs van escoltar, però la majoria de la població de Jerusalem no la va voler escoltar. Convençut del senyori de Déu sobre tot, entén que el rebuig forma part del pla inescrutable de Déu: Són durs d'oïda, han tancat els ulls per a no entendre amb el cor ni convertir-se. D'aquesta manera, el poble camina a la ruïna.

Igual que Isaïes, també Jesús es va trobar amb el rebuig de la majoria. Les paraules d'Isaïes ajuden a comprendre aquesta realitat dins del pla inescrutable de Déu. Ell permet que no tots escoltin la seva oferta de salvació. Els que sí que l'escolten i converteixen el seu cor i la seva vida a ella són feliços, perquè són beneficiaris de les promeses de Déu per mitjà dels seus profetes.

Aquest text vol fer-nos reflexionar i examinar la nostra capacitat d'escolta de la predicació evangèlica. Fins a quin punt escoltem de veritat la paraula de Jesús en l'Evangeli i la fem vida en la nostra vida diària: com ser terra fecunda, on la llavor de l'Evangeli que va sembrar Jesús fructifiqui per a la vida eterna?

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 12, a les 18 h. Ordenació de quatre diaques a la Catedral.

Dimecres 15 de juliol. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Sant Feliu de Llobregat.

Divendres 17, a les 12 h. Reunió d'arxiprestes (via telemàtica).

Diumenge 19, a les 19 h. Ordenació presbiteral de Fra Bladimir Ramos Ramos, O. Carm, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa.

En la pau de Crist

Gna. Maria Marçet Bonet, carmelita missionera. Morí a Terrassa el dia 23 de març de 2020. Se celebrarà la Missa exequial el dimecres 15 de ju-

liol a les 19 h, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Mn. Lluís Castells Rocafort. El divendres 3 de juliol de 2020 va morir als 82 anys Mn. Lluís Castells Rocafort, Prevere de la diòcesi de Terrassa, ordenat de

Prevere el 17 de setembre de 1961. Va ser Coadjutor de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell i encarregat de la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell. L'any 1977 va ser nomenat Rector de la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita de Sant Quirze del Vallès, i l'any 1966 Rector de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell. Es jubilà l'any 2010 passant a residir a la Residència de Sant Josep Oriol de Barcelona. El diumenge 5 de juliol, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí les exèquies al Tanatori de les Corts de Barcelona.

Notícies

Missa de festa patronal a Bigues. El dilluns 29 de juny, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la cele-

bració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Bigues.

Mons. Saiz Meneses presideix l'Ofici de Festa Major a Terrassa. El diumenge 5 de juliol a les 12 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses ha presidit l'Ofici de Festa Major a Terrassa a llaor de Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí, patrons de la ciutat de Terrassa. A la celebració hi ha participat l'Ill·lm. Sr. Jordi Ballart, Alcalde de Terrassa, i diversos regidors de la corporació

municipal. En acabar s'han cantat els goigs dels sants patrons.

Agenda

Ordenació de diaques. Aquest diumenge 12 de juliol a les 18 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses confeireix el sagrat orde del Diaconat als seminaristes Enric Catalán, Gustavo Lezama, Jean Damascène Rutaysire i Àlex Serra.

Celebració de la Mare de Déu del Carme. Dijous 16 a les 9 h, celebració de l'Eucaristia presidida per Mn. Miquel Planas, Arxiprest, al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol (Carmelites descalces) de Terrassa.

Jornada de pregària pels afectats per la pandèmia. Seguint la proposta de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola, a la diòcesi de Terrassa, el Sr. Bisbe celebrarà una jornada pels afectats de la pandèmia a la Catedral el diumenge 26 de juliol a les 20 h. Serà de pregària pels difunts, d'agraïment per tot el treball i el sacrifici de tantes persones durant aquest temps i de solidaritat fraterna davant la crisi social i econòmica que ha provocat aquest flagell.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La verdadera libertad

En el presente escrito seguimos reflexionando sobre el acompañamiento personal de los procesos de crecimiento de las personas, de la mano del papa Francisco. El primer pilar, tal como considerábamos la semana pasada, consiste en tener una mirada cercana que lleve a contemplar, a conmoverse y detenerse ante el otro, una mirada llena de compasión que aliente a madurar en la vida cristiana. Hoy nos referiremos al segundo pilar, al hecho de que «el acompañamiento espiritual debe llevar más y más a Dios, en quien podemos alcanzar la verdadera libertad» a través de «una peregrinación con Cristo hacia el Padre» (EG 170).

El acompañamiento espiritual consiste en ayudar a la persona en el proceso de conocimiento de sí misma, de aceptación de sí misma y de desprendimiento de todo egoísmo; en ayudarla a establecer correctamente la relación con los demás, a ser consciente de la

interdependencia, de que debe vivir en relación, en apertura, en comunión con los demás; consiste en acompañar a las personas en su proceso de crecimiento y maduración en libertad y responsabilidad, en la búsqueda, descubrimiento y seguimiento de la voluntad de Dios, y en el compromiso de servicio a Dios y a los demás. El que acompaña también está en camino, es un compañero que ayuda a discernir la voluntad de Dios y que busca la voluntad de Dios en su propia vida.

La Historia de la Salvación refleja el acompañamiento de Dios a la familia humana. Recordamos la alianza que estableció con Noé tras el diluvio, la que sella con el patriarca Abraham en el monte Moriah, y sobre todo, la que establece con Moisés en el monte Sinaí. El pueblo de Israel también experimenta el acompañamiento de Dios a través de la palabra de los profetas. El salmo 22 expresa particularmente la confianza en Dios que

acompaña y defiende: «El Señor es mi pastor, nada me falta: en verdes praderas me hace recostar; me conduce hacia fuentes tranquilas y repara mis fuerzas; me guía por el sendero justo, por el honor de su nombre. Aunque camine por cañadas oscuras, nada temo, porque tú vas conmigo: tu vara y tu cayado me sosiegas» (1-4).

De hecho, Jesucristo se convierte en el principal maestro del acompañamiento. Los evangelios nos ofrecen muchos ejemplos. El relato de su encuentro con los discípulos de Emaús (cf. Lc 24,13-35) es emblemático y muestra los pasos del arte de acompañar. Jesús se acerca, se pone a caminar con ellos, e inicia el diálogo con una pregunta; ellos responden relatando lo ocurrido los últimos días en Jerusalén, manifestando sus expectativas anteriores y los sentimientos presentes, mientras Jesús los escucha con atención; es entonces cuando les responde ampliamente y les explica to-

do lo que se refería a Él en las Escrituras. Después simulará que iba a seguir caminando, pero ante sus ruegos seguirá acompañándoles. Al tomar el pan, bendecirlo, partirlo y distribuirlo, lo reconocerán, y volverán a Jerusalén para dar testimonio de su encuentro con el Resucitado.

El acompañamiento espiritual propicia la experiencia del encuentro con Cristo, y de su mano se convierte en peregrinación hacia el Padre, con la fuerza y la luz del Espíritu Santo. La finalidad del acompañamiento es, en definitiva, ayudar a la persona a descubrir el proyecto que Dios tiene sobre ella, ayudarla en su camino de encuentro con Él, en su camino de maduración humana y cristiana, en su camino de santificación, de desarrollo pleno de su realidad de hija de Dios, de perfección cristiana como plenitud en Cristo. Este camino conduce hacia una vida plena y feliz. Este es el camino para alcanzar la verdadera libertad.